

Ілюстрації та обкладинка Поліни Ромашевської
У виданні використаний шрифт «Котигорошко» Богдана Гдзя
Усі права застережені

Зміст

Кокотюка Андрій

Закарний детектив. Горобці проти опудала / Кокотюка Андрій. — Харків : Вид-во «Ранок», 2023. — 48 с. — (Серія «Сторінка за сторінкою»).

ISBN 978-617-09-8128-8

Мудрі уроки старого горобця Дзьоба: як уберегтися від небезпеки, як не втрапити в палурі kota... Не цікаві? Хіба про це мріє кожний хвацький горобчисько? Де практика? Де свист вітру в пір'ї, коли мчиш на вероті? Кудиого нікто не розуміє, навіть подруга, снігачка Соня, вважає його легковажним. А він хоробрій! І він доведе! Але куди ж поділася Соня?

Ось тобі й практика. Треба врятувати снігачку, не потрапити самому, а ще розкрити таємницю опудала. Отже, доведеться згадати науку старого Дзьоба й почати свою першу кримінальну справу!

УДК 82/821-93

Літературно-художнє видавництво «Ранок» Підприємство до друку 20.02.2023.
Серія «Сторінка за сторінкою» Формат 70х90/16. Папір офсетний.
Андрій Кокотюка Гарнітура Westock. Друк офсетний.
Ил. друк. арк. 35.

Закарний детектив. Горобці проти опудала

Для дітей молодшого
шкільного віку

Головна редакторка Г. К. Буликівна ТОВ Видавництво «Ранок»,
вул. Космічна, 21А, Харків, 61145.
Проконна редакторка К. В. Новик Сідлунство суб'єкта видавничої справи
Текстовий редактор А. О. Цибачук ДК № 7548 від 16.12.2021.
Художня редакторка Г. О. Волошино E-mail: office@ranok.com.ua
Тел.: (057) 701-11-22.

Гуртовим покупцям закріплює: тел.: (067) 727-70-77; skadi-n.com
Споживчим закріплює: тел.: (057) 727-70-90; (067) 546-53-73
knigoland.com.ua

Розумі дітяки
про екологію та здоров'я

© Андрій Кокотюка, текст, 2023
© Видавництво «Ранок», Харків, 2023
© ТОВ Видавництво «Ранок», Харків, 2023
Купити книгу на сайті kniga.biz.ua >>>

Наука мудрого Дзьоба

Хата з привидами.

Так називали це занедбане місце люди, які досі жили неподалік. З ними погоджувалися довколишні птахи. Хоча визнавали: привиди — то задля загадки. Інакше не скажеш. Варто вперше побачити стару, давно залишену мешканцями будівлю, одразу спадає думка про збіговисько темних сил на горіщі та в льосі.

Але лісовим пташкам було б краще, щоби в хаті, дворі, садку чи на городі справді оселилися примари. Вони не такі небезпечні, як дикі коти. Колись тварини були домашніми, їх напевне пестили й балували господарі. Потім щось пішло не так — і кілька котів опинилися тут, далеко від великого міста. Прижилися, здичавіли, у них з'явилися кошенята — навчені полювати на пташок зазедве не від народження.

Особливо потерпали горобці. Вони не дуже прижилися в лісах, хіба гуртувалися на узліссях. Покінутий людьми занедбаний дім та все, що довкола нього, було ідеальним місцем для горобиного життя. Тут завжди дах над головою, хай місяцями протікає. У садку є що клювати. Проте доводиться воювати за територію з котами.

У цій війні горобці перемогти не могли. Відмовлятися від зручного й затишного місця теж не збиралися. Тож ватажок громади, старий мудрий

Купити книгу на сайті kniga.biz.ua >>>

Наступної миті над головою заступила сонце. Поруч приземлилася Клара, знайома тутешня ворона.

— Робити нічого? — запитала суворо.

Куций тримав знахідку в дзьобі, тому мовчав. Клара ж показала крилом на опудало, повела далі:

— Не клей дурня, юначе! Не думай гратися з цим опудалом! Я вже кільках таких попередила і прогнала!

Горобець поклав перо, нарешті заговорив:

— Ви знаєте про пастку?

— Тепер і ти знаєш! — задоволено каркнула Клара. — Давай, розкажи всім своїм. Особливо старому Дзьобові.

— Чому ж ви не попередили? — запитав Куций.

— Та кажу ж тобі — сама ось недавно вгледіла! Мале воронення здуру вгрузло! Сидить, кракає!

Я його відерла,
додому про-
вела, щоби
більше
нікуди
не вліз.

Повернулася. Але, здається мені, хтось ще встиг уліпнути. Так?

Куций сумно зітхнув.

— Лізете куди не треба, — буркнула ворона. — І кому не пощастило?

— Чубатій Соні, — шірінькнув горобець.

Раптом з'явилася надія.

— Слухайте, її так само могла звільнити якась ворона! І так само провести додому! Задля власного спокою!

— До чого тут ворона? — Клара підозріло глянула на Куцого.

— Бо ось же перо загубила! — Він кинув на знахідку.

Клара ступила ближче. Нагнулася, торкнулася кінчиком дзьоба. Гмикнула:

— Або старий погано вас навчає — або ти найгірший учень. Це ж не вороняче перо! Це ж папуга!

Здивуванню Куцого не було меж.

— Папуга? Хіба вони десь тут водяться?

— Ці птахи в наших лісах не живуть, — погодилася Клара. — Як і взагалі в наших краях. Зустріти папуг можна в місті. Там, де є зоопарк. Або їх люди тримають. Купують чи самі звідкись привозять. Ще папуги можуть у цирку виступати, бачила колись такі номери.

— Ага, живе, — підтвердив голуб. — Таке ж воно пихате! Ніколи не вітається, наче ми всі тут його пера не варті.

— Ну ні комарика собі! — вигукнув горобець. — Де ж воно таке взялося?

— Оцього, хлопче-горобче, не знаю. Не було, не було — і вже є. Тримає його один дядько, отам мешкає. Теж пихатий, з людьми не вітається. Живе сам. Я поцікавився в наших. Хтось бовкнув, ніби дядько той раніше працював у цирку.

Куций затрусився з нетерплячки.

— Кажете, у цирку?

— Не я кажу, — строго виправив Віт. — Переказую.

— А в цирку є тільки дресировані папути, — пів далі горобець.

— Мені яке діло? — буркнув голуб. — Дресирований, не дресирований... Від того шхи не меншає.

— А мені є діло! — зрадів Куций, бо вже знайшов для себе останню відповідь.

Більше часу не гаяв. Підлетів, треба ж Соноу виручати. Враз почув за спиною обурене:

— Е, горобчику? Нічого не забув?

— Дякую, Віте!

— Отож. Хоч одного горобчеська навчив хороших манер...

Голуб Вітер інше щось бурчав. Але Куций уже не слухав — розв'язка наближалася.

Жахливе відкриття

Далеко летіти не довелося.

Куций перетнув вулицю й приземлився на край високого паркана навпроти. Одразу зрозумів: прибув, куди треба. Бо на гілках бузку вгледів таке саме барвисте перо. І розгубився. Адже знайти, де живе папута, — мало. Треба знати, як діяти далі. Нічого схожого на план Куций не мав.

 Купити книгу на сайті kniga.biz.ua >>>

Соня не витримала — миттю ожгла. Розправила крила. З радісним цвіріньканням гайнула геть, подалі від страшного місця.

Чоловік завмер, розинувши рота. Папута, прозваний Півнем, теж не одразу зрозумів обман. Не гаючи часу, Куций прожогом вилетів з укриття, помчав за врятованою Сонею. Аж тепер чоловік отямився. Розгубленість змінилася гнівом.

— Дожені! — загорлав на папуту. — Дай обом часу!

Папута розлютився не менше. Тож двічі просити не треба було. Махнув крилами — і зірвався за лухвалними втікачами.

Повітряний бій

Горобець і синиці ніколи подумати не могли, що папути вміють так швидко літати.

Перевага була в раптовості. Виграній час дозволяв відірватися від погоні вже на старті. Але проти них працювала їхня природа: не могли летіти довго без перерви. Зупинитися для перепочинку не мали змоги. Тож що далі летіли, то слабшали крила.

Папута оговтався і стрімко скорочував відстань між собою та втікачами. Куцому й Соні вдалося вилетіти за крайню хату, на відкритий простір. Урятувати міг рідний ліс або ж хоча б дерева в занедбаному покинутому саду. Проте туди ще треба дістатися...